

Αν οι εκλογές μπορούσαν να αλλάξουν την πραγματικότητα θα ήταν παράνομες.

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και... μη

Η Ελλάδα μας είναι σαν το κουτί τής Πανδώρας που το ανοίγεις και πάντα σου βγάζει κάποια έκπληξη, μόνο που στην περίπτωση τής πατρίδας μας είναι πάντα ευχάριστη, εντυπωσιακή, μοναδική. Όταν άρχισα αυτό το ταξίδι φέτος, δεν μπορούσα ούτε να φανταστώ ότι θα ήταν σταθμός ζωής: Κεφαλονιά, Ιθάκη, Αθήνα, Ρόδος, Σύμη, Ηπειρος και ακολουθεί το ταξίδι μου στην Κωνσταντινούπολη, όταν διαβάσετε αυτές τις γραμμές, πριν επιστρέψω στο Σίδνει, την προσεχή Τρίτη. Μαζί με τις επανασυνδέσεις με φίλους παλιούς και αγαπημένους, οι περιηγήσεις στην Ελλάδα μού προκάλεσαν συγκινησιακές στιγμές ευτυχίας, αλλά και συναισθήματα ψυχικής ανάτασης όταν απρογραμμάτιστα βρέθηκα σε τόπους που έχει καθαγιάσει η Ιστορία και χώρους που έχει αγκαλιάσει ο θρύλος.

Υστερα από ένα οδικό ταξίδι επτά περίπου ωρών, κουραστικό, αλλά εξαιρετικά ενδιαφέρον έφτασα στην Παραμυθιά Θεσπρωτίας, όπου στο σταθμό των ΚΤΕΛ με υποδέχτηκε με πολλή αγάπη ο παλιός φίλος και συνεργάτης, Μιχάλης Κάλλης. Με το πρόσωπο κολλημένο στο παράθυρο τού λεωφορείου, ρουφούσα κυριολεκτικά το μαγευτικό ελληνικό τοπίο που ξετυλιγόταν με μεγάλη ταχύτητα

τα μπροστά στα μάτια μου. Οι υπέροχες παραλίες στον Κορινθιακό που γαλήνιος έλαμπε

τα κυματάκια να γλείφουν τους πρόποδες βουνών και ξαφνικά να περνούμε μέσα από κοιλά-

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΕΠΙΣΚΕΨΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ταξίδι στην μεγαλοπρεπή Ηπειρο: Από το Σούλι στους Αγίους Σαράντα

κάτω από τον φθινοπωρινό ήλιο στην Κόρινθο, την Ακράτα, τον Πλάτανο, την Πάτρα, το πέρασμα πάνω από την μοντέρνα γέφυρα τού Ρίου - Αντιρίου και η αλλαγή τού σκηνικού καθώς διάβαζα τις πινακίδες πόλεων μέχρι να φτάσω στην Παραμυθιά, που μόνο από τον χάρτη γνώριζα Μεσολόγγι, Ναύπακτος, Αμφιλοχία, Αγρίνιο, Πρέβεζα, Αρτα και τις ταύτιζα με γνωστούς συμπαροίκους.

Αχόρταγος για νέες εικόνες φυσικής ομορφιάς έβλεπα στις παραλίες τής Δυτικής Ελλάδας

δες, ανάμεσα από λίμνες, ενώ μια ατέλειωτη σκυταλοδρομία χωριών μικρών και μεγάλων ανταγωνιζόταν την ταχύτητα του λεωφορείου.

Είναι θλιβερό να μην γνωρίζεις την πατρίδα σου, αλλά και διπλή χαρά όταν τελικά την ανακαλύπτεις και εξακριβώνεις πως είναι ακόμη πιο όμορφη από όσο την είχες φτιάξεις στη φαντασία σου. Και γεννιέται το αδυσσώπητο ερώτημα: Γιατί την εγκατέλειψαν οι πρόγονοί σου για να γίνουν "απόδημοί" κι' εσύ ένας "Ελληνας τού εξω-

τερικού"; Ας όψονται οι υπαίτιοι, έστω αν ο Έλληνας διαπρέπει όπου και αν βρεθεί και τιμά την καταγωγή του.

Υστερα από τέσσερεις ώρες, το λεωφορείο σταματά μαζί με άλλα από άλλες κατευθύνσεις έξω από ένα εστιατόριο, ταχυφαγείο, μπακάλικο, καφετερία με βρώμικες τουαλέτες. Ντράπηκα για λογαριασμό τού ιδιοκτήτη.

Στα τραπέζια μετανάστες έτρωγαν μακαρονάδες και πατάτες φούρνου με κόκκαλα για νοστιμιά, ενώ οι Έλληνες ταξιδιώτες προτιμούσαν έναν καφέ αμφιβόλου γεύσης και εγώ ήπια ένα χυμό χημικό κατασκεύασμα αηδιαστικά γλυκό. Ο ήλιος είχε αρχίσει πια την αποχώρησή του από το ειδυλλιακό τοπίο και η έλλειψη θέας με έκανε ν' ανυπομονώ για την συνάντησή μου με τον Μιχάλη Κάλλη, την κα Βούλα, τα παιδιά τους Δονάτο και Σταματία. Τί κρίμα που ο Γιώργος δεν θα είναι εκεί...

Νόμιζα ότι το λεωφορείο θα πήγαινε πρώτα στην Ηγουμενίτσα και μετά στην Παραμυθιά, τόσο αγεωγράφητος είμαι, γι' αυτό με έκπληξη άκουσα τον οδηγό να λέει ότι έφτασα στον προορισμό μου και κατεβαίνοντας από το λεωφορείο έπεσα στην μεγάλη αγκαλιά τού ενθουσιασμένου από την άφιξή μου Μιχάλη.

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ η συνέχεια.

* Καλό!

Πεθαίνει ο Κίτσος και πάει στον παράδεισο. Εκεί βλέπει ένα μέρος γεμάτο ρολόγια και ρωτάει έναν άγγελο :

«Γιατί είναι όλα αυτά τα ρολόγια εδώ»; «Ά, κάθε ρολόι μετράει τη διαφθορά μιας χώρας», λέει ο άγγελος. «Όσο πιο γρήγορα κινούνται οι δείκτες τόσο πιο μεγάλη είναι διαφθορά της».

Κοιτάει ο Μήτσος τα ρολόγια, βλέπει της Αμερικής και οι δείκτες του κινούνταν κανονικά. Βλέπει της Γερμανίας, σχεδόν το ίδιο. Βλέπει της Ιταλίας και οι δείκτες κινούνταν ελάχιστα πιο γρήγορα. Ψάχνει για το ρολόι της Ελλάδας αλλά δεν το βρίσκει πουθενά. Ρωτάει τον άγγελο: «Ρε άγγελε, το ρολόι της Ελλάδας, πού είναι»;

Άγγελος: «Το ρολόι της Ελλάδας το πήρε ο Θεός για ανεμιστήρα».

Ακόμη ένα: Ε: Πόσοι Αθηναίοι οδηγοί χρειάζονται να αλλάξουν μιά λάμπα;

Α: Άντε γ... ρε μ... στραβάδι... Προχώρα, που θες και λάμπα!

ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΛΛΗΣ:

Από τον "Κόσμο" στην Νεραΐδα Θεσπρωτίας

Πριν μερικές ημέρες συμπλήρωσα 21 χρόνια εργασίας στον "Κόσμο" και είναι γεγονός πως στην μακρά αυτή πορεία είχα την καλή τύχη να γνωρίσω σπουδαίους ανθρώπους που με υπερηφάνεια αποκαλώ φίλους. Ενας από αυτούς, ασφαλώς, είναι ο Μιχάλης Κάλλης, πρώην φωτορεπόρτερ τού "Κόσμου" για ένα μεγάλο διάστημα μέχρι που πριν 15 χρόνια περίπου εγκαταστάθηκε μόνιμα στην αγαπημένη του Ηπειρο. Με τον Μιχάλη πηγαίναμε "πακέτο" στις εκδηλώσεις τής παροικίας, εκείνος με τη φωτογραφική μηχανή του κι' εγώ με το μπλοκάκι μου και το μαγνητόφωνο. Ήταν η εποχή που έστηνα μια νέα καριέρα και ο Μιχάλης ήταν ο πολύτιμος συνεργάτης που έγινε και καλός φίλος. Με τον Μιχάλη και την οικογένειά του δειπνήσαμε στο σπίτι του στην Νεραΐδα Θεσπρωτίας την περασμένη Κυριακή το βράδι, όπου το αναλώσαμε με θύμησης από τη ζωή μας στο Σίδνει. Τις επόμενες τρεις ημέρες ο Μιχάλης ανέλαβε χρέη ξεναγού μου και έκανε αξέχαστο αυτό το ταξίδι στην Ηπειρο, όπως θα δούμε στις επόμενες ημέρες.

ΣΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ, καθιστοί από αριστερά, η σύζυγος του Μιχάλη, κα Βούλα, ο γιος τους Δονάτος, ο Μιχάλης με την κόρη του Σταματία και τον σύζυγό της, Γιώργο Γεωργιάδη, με την τρισαριτωμένη κόρουλα τους Δέσποινα.

Του Κώστα Μιτσόπουλου